

[Boligministeren]

Vi kan risikere, at afdelinger bliver nødlidende og bringes i overordentlig store vanskeligheder til skade for de beboere, der i forvejen bor der. Jeg synes, at det er vigtigt at have det aspekt for øje.

I virkeligheden må man sige, når man læser Ølgaardrapporten, at vores største problem i Danmark ikke så meget er at bygge nye boliger – det skal vi selvfølgelig gøre, det skal vi fortsat gøre, men det er ikke det, der er vores allerstørste boligpolitiske problem. Vores største problem er at forbedre de boliger, vi allerede har bygget. Det er byfornyelsesopgaven, som er den virkelig store opgave i 1990'erne.

Når det er sagt, så vil jeg gerne gøre opmærksom på, at til trods for den reduktion i de almennyttige boliger, som ligger i den kvoteændring, vi her taler om, skal vi altså ikke være blinde for, at de boligsociale problemer i høj grad tilgodeses ved, at vi har en uændret kvote for ungdomsboliger. Der er i øvrigt også en uændret kvote for andelsboliger, som jeg om et øjeblik skal vende tilbage til som svar på spørgsmålet fra fru Kirsten Jacobsen.

Men derudover er der jo et stigende byggeri inden for ældreboligområdet. De foreløbige tal for 1990 tyder på, at der er påbegyndt godt 3.000 ældreboliger, og i 1991 forventes et tilsvarende antal ældreboliger påbegyndt. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er en ganske stor stigning, der her er tale om. I 1988 var tallet på cirka 2.000.

Lad mig vende tilbage til spørgsmålet om byfornyelse og sige, at ved byfornyelse sker der en kvalitetsmæssig og social forbedring, som heller ikke kan være ligegyldig, når vi taler om boligsektoren som helhed. Her lægger vi op til en forøgelse af investeringsrammen til byfornyelse. Investeringsrammen til byfornyelse er støt forøget igennem de senere år fra 1,2 mia. kr. i 1987 til 2 mia. kr. i 1990 og 2¼ mia. kr. i 1991, og det bringer mig til at sige, at de negative virkninger af kvotenedsættelsen for beskæftigelsen i hvert fald i nogen grad imødegås med forhøjelsen af byfornyelsesrammen og ældreboligbyggeriet.

Desuden er vi også i den positive situation – for vi skal lægge mærke til de positive ting i den meget vanskelige situation, byggebranchen befinder sig i – at vi har kunnet konstatere en ganske betragtelig stigning i byggeeksporten – fra 9 mia. kr. til nu omkring det tredobbelte. Der er

ingen tvivl om, tror jeg, heller ikke for branchen, at der er flere nye opgaver at løse ikke mindst efter den udvikling, der er foregået i Østeuropa og især i Tyskland.

Må jeg så vende mig til diskussionen om rammebeløbet. Jeg tror, det var fru Grete Schødts, der først rejste det spørgsmål. Jeg har lagt mærke til, at formanden for Folketingets Boligudvalg, hr. Baadsgaard, også ved en tidligere lejlighed, hvor vi havde den generelle boligpolitiske debat, var meget optaget af det spørgsmål, som også optager mig meget: Hvordan sikrer vi flere boliger for færre penge? Hvordan sikrer vi en tilfredsstillende kvalitet for en billigere penge?

Dertil vil jeg gerne sige, at den almennyttige boligsektor selv er af den opfattelse, at det er muligt at opføre almennyttigt byggeri væsentlig billigere, hvis man får større frihed med hensyn til udbudsform. Det er klart en melding, som jeg har taget notits af, og det er også et svar på det spørgsmål, som hr. Holger K. Nielsen rejste.

Vi har faktisk taget udfordringen op, kort tid efter at jeg tiltrådte, og vi vil lidt senere i denne måned afholde en konference med deltagelse af byggeriets parter for at drøfte alternative udbudsformer.

Vi kan altså i dag konstatere, at den udvikling, der er sket på byggeområdet, har medført, at der er basis for at reducere rammebeløbet med de 5 pct., som vi her lægger frem, fordi konkurrencen er blevet skærpet. Men vi kan derudover i dag føje til, at vi ønsker at bruge en effektiv indsats for at komme videre, for at få flest muligt kvalitetsrigtige boliger for færrest mulige penge.

Jeg er ganske enig i de meldinger, der er kommet fra hr. Holger K. Nielsen og ikke mindst fra Socialdemokratiet, og jeg nævnte før, at de udtalelser, der kom i forbindelse med den større boligpolitiske debat for nogen tid siden, hvor hr. Baadsgaard lagde meget vægt på den problemstilling, faktisk er noget, som vi i Boligministeriet i øjeblikket er meget stærkt optaget af, og som byggebranchen også selv er optaget af.

Må jeg så sige til spørgsmålet om demokrati, som hr. Holger K. Nielsen også var inde på, at der ikke skal herske nogen som helst tvivl om, at jeg er en stærk tilhænger af beboerdemokratiet. Det tror jeg også at hr. Holger K. Nielsen